

Arrest

nr. 98 218 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DE POURCQ en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaart afkomstig te zijn uit Bagdad, de Iraakse nationaliteit te bezitten en Arabier van origine te zijn. Na reeds bij verschillende voetbalclubs te hebben gespeeld, zou u in 2007 professioneel voetballer zijn geworden. U zou zich in 2009 bij de voetbalploeg van de luchtmacht hebben aangesloten. In december van datzelfde jaar zou u voor het eerst een telefoontje hebben gekregen. De persoon aan de andere kant van de lijn zou zich hebben voorgesteld als supporter van de voetbalploeg van de luchtmacht en een gesprek met u hebben aangeknoopt. In januari 2010 zou dezelfde persoon u opnieuw hebben opgebeld met dezelfde woorden, maar ook hebben vermeld dat een paar mensen het niet verdienen om in de club te zitten. U zou het gesprek hebben beëindigd en van nummer zijn veranderd. In februari 2010 zou deze persoon u opnieuw hebben gebeld en u hebben gezegd dat hij u een cadeau wou meegeven voor de club. U zou hebben gezegd dat u erover zou nadenken. Een week

nadien zou u nogmaals door deze persoon zijn gebeld en zou deze u hebben gevraagd wat u zou doen met het cadeau. Hij zou hebben uitgelegd dat u een zak moest binnensmokkelen in de club en u zou bedenktijd hebben gevraagd. U zou opnieuw van nummer zijn veranderd en het nieuwe nummer enkel nog aan uw familie hebben gegeven. In juni 2010 zou u desondanks opnieuw zijn opgebeld door deze persoon, die u opnieuw zou hebben gevraagd of u al had nagedacht over het pakje. U zou hem hebben afgewimpeld en in juli 2010 hebben besloten om een overstap te maken naar de voetbalploeg van het Iraakse leger in de hoop verlost te zijn van de telefoontjes. In december 2010 zou u echter opnieuw zijn opgebeld door dezelfde persoon, die u opnieuw zou hebben gevraagd naar wat u zou doen met het cadeau. U zou hebben gezegd dat u niks meer met de ploeg van de luchtmacht te maken had, maar uw belager zou zijn blijven aandringen dat u het pakje zou meenemen naar die club en u hebben gezegd dat u geen keuze had. In februari 2011 zou u de voetbalploeg van het Iraakse leger hebben verlaten en overgestapt zijn naar de ploeg van de olie, waar u meer zou verdienen. In juni 2011 werd u opnieuw opgebeld i.v.m. het pakje, dit keer door een andere persoon. U zou hebben gevraagd wie u belde, maar geen antwoord hebben gekregen. Sindsdien zou u zeer voorzichtig zijn geweest, minder gaan trainen zijn en alternatieve routes hebben genomen. Op 24 of 25 augustus 2011 zou u zijn gevolgd door een wagen nadat u een vriend had bezocht in de wijk Seyoune. U zou die dag niet naar huis hebben durven terugkeren en naar uw broer zijn geweest, waar u sindsdien zou hebben ondergedoken. Sinds die dag zou er ook zijn gebeld naar het vaste nummer van uw ouderlijk huis door mensen die zich voorstelden als uw collega's. Op 19 september 2011 zou uw vader een dreigbrief hebben gevonden aan jullie huis die naar u was gericht. U zou diezelfde dag klacht hebben ingediend bij de politie en na die dag zou u uw vertrek uit Irak hebben voorbereid. U vermoedt dat de reden waarom net u werd bedreigd te maken heeft met het feit dat uw vader een hoge functie had onder het regime van Saddam Hussein of met het feit dat u afkomstig was uit de wijk Seyoune, een plaats in Bagdad waar veel welvarende families wonen. U zou op 10 oktober 2011 vanuit Bagdad zijn vertrokken en op 8 november 2011 in België zijn aangekomen. U diende uw asielaanvraag in op de dag na uw aankomst. Uw ouders zouden nog steeds maandelijks worden opgebeld door mensen die vragen waar u bent.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart d.d. 8 november 2010, uw nationaliteitsbewijs, uw lidkaart van de Iraakse voetbalbond, uw lidkaart van de Oil Sport Club, uw lidkaart van Sporting Electricity Club, uw lidkaart van Al-Hussain Sport Club, uw woonattest, uw CV, een aanbevelingsbrief, een klacht ingediend op 19 september 2011 en foto's als bewijs van uw voetbalcarrière. Verder legt u ook een kopie neer van uw woonkaart, van uw vaders badge onder het regime van Saddam Hussein, zijn wapenvergunning, zijn lidkaart van 'de vrienden van Saddam' en zijn attest van de pensioenkas."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Een eerste middel wordt geput uit de schending van "art. 1A § 2 Vluchtelingenconventie, van art. 48/3 Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur".

2.1.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (vaste rechtspraak RvS, zie onder meer: RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoeker kreeg de kans om in zijn vragenlijst bij de dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden volgehouden.

2.1.3. Verzoeker neemt de motieven van de bestreden beslissing op de korrel en voert in wezen dus de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.1.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de

vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.1.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.6. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Uw verklaringen bevatten immers danig veel vaagheden en onwaarschijnlijkheden waardoor u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u een oprechte, gegronde vrees koestert voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Irak.

Zo dient vooreerst te worden bemerkt dat het erg bevreemdend is dat uw belager u pas anderhalf jaar nadat hij u voor het eerst had gebeld, zou opzoeken en dit terwijl u al van in het begin duidelijk had gemaakt geen interesse te hebben om met hem samen te werken (gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Aangezien deze persoon telkens uw gsm-nummer kon achterhalen, ondanks het feit dat u enkele keren van SIM-kaart veranderde, kan immers worden verondersteld dat hij ook wist waar u woonde. Dat u in al die tijd nooit problemen zou hebben gehad en zich steeds vrij verplaatste, is erg opmerkelijk (gehoorverslag CGVS, p. 11, 13-14 en 21). Ook het feit dat u nog anderhalve maand bij uw broer had kunnen onderduiken voor uw vertrek uit Irak zonder dat uw belagers u daar zouden hebben gevonden is, gezien het feit dat uw belagers steeds snel over uw gegevens bleken te beschikken, erg bevreemdend (gehoorverslag CGVS, p. 23).

Bovendien hebt u niet aannemelijk gemaakt waarom net u werd gevisieerd door uw belagers voor deze opdracht. U haalt hier zelf twee mogelijke oorzaken voor aan.

Ten eerste meent u dat een mogelijk motief het feit is dat uw vader een hoge rang onder Saddam bekleedde (gehoorverslag CGVS, p. 7 en 17). Dat dit daadwerkelijk de oorzaak zou zijn van uw problemen wordt al deels onderuit gehaald door het feit dat uw vader al voor de val (1995-1996) op pensioen was gegaan en, op een interfamiliaal incident in 2005 na, geen problemen meer heeft gehad omwille van zijn voormalige functie en dit hoewel hij steeds in Irak is gebleven (gehoorverslag CGVS, p. 6-8 en 18). Ook het feit dat uw vader nooit rechtstreeks door uw belager werd lastiggevallen, haalt dit motief verder onderuit (gehoorverslag CGVS, p. 22). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, beweert u zelf ook niet te weten of dit daadwerkelijk het motief van de belager(s) was (gehoorverslag CGVS, p. 18 en 22). Wanneer u dan wordt gevraagd wat de link kan zijn tussen het voormalige werk van uw vader en het feit dat uw belagers u kozen als tussenpersoon om de club schade toe te brengen, meent u dat zij mogelijks veronderstelden dat uw familie – gezien het verleden van uw vader bij de Baath-partij – hen zou helpen uit onvrede met de huidige regering (gehoorverslag CGVS, p. 22). Dit valt dan weer niet te rijmen met het feit dat u reeds bij de eerste telefoontjes uw desinteresse in hun voorstel had duidelijk gemaakt, maar dat u desondanks anderhalf jaar lang door deze mensen werd lastiggevallen.

Een ander mogelijke reden die u aanhaalt voor het feit dat u werd gekozen voor de opdracht, is het feit dat u uit de wijk Seyoune afkomstig bent en dat deze buurt bekend staat om de rijke families die er wonen, terwijl de andere spelers van uw club uit minder welgestelde wijken afkomstig

waren (gehoorverslag CGVS, p. 18). Wanneer u echter wordt gevraagd of uw belager u dan ooit geld had gevraagd, antwoordt u negatief (gehoorverslag CGVS, p. 18). U legt echter de link met het feit dat u steeds alleen vanuit Seyoune moest vertrekken naar de club, terwijl de andere spelers zich steeds samen konden verplaatsen, waardoor u een geschikter doelwit zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 18 en 24). Het feit dat u zich echter steeds alleen verplaatste en dat uw belager zou hebben geweten waar u woonde, maakt het nog onwaarschijnlijker dat hij u gedurende anderhalf jaar steeds zou hebben gebeld en nooit hebben opgezocht/opgewacht.

Bovendien dient aan bovenstaande argumentatie te worden toegevoegd dat u zelf meermaals verklaart dat dit enkel hypothesen zijn. U beweert immers zelf nog steeds helemaal niet te weten waarom u werd bedreigd en verklaart in dit verband dat u zich niet onderscheidde van andere spelers van uw club (gehoorverslag CGVS, p. 7, 17-18 en 22).

Er kan uit bovenstaande worden geconcludeerd dat u helemaal niet aannemelijk maakte waarom u zou zijn geïsoleerd door uw belagers voor het uitvoeren van de opdracht. Hierdoor is het ook hoogst onwaarschijnlijk dat u tot op de dag van vandaag (gehoorverslag CGVS, p. 19 en 22) door hen zou worden gezocht.

Ten slotte dient te worden bemerkt dat, gezien het feit dat u niet duidelijk maakte waarom net u voor deze opdracht werd geïsoleerd, u er ook niet in geslaagd bent een antwoord te bieden op de vraag waarom – als uw belager(s) effectief iemand wilden uitschakelen van de club – zij dit na een tijdje niet op een andere manier zouden hebben geprobeerd. Zo zou het aannemelijker geweest zijn indien zij dit via een andere speler hadden geprobeerd of het doelwit zelf rechtstreeks hadden aangevallen. Geen van beide scenario's zouden zich echter naar uw weten hebben afgespeeld (gehoorverslag CGVS, p. 17 en 18) en ook u blijkt er geen idee van te hebben waarom zij nu nog steeds, ook na uw vertrek, op u zouden wachten voor het uitvoeren van deze opdracht (gehoorverslag CGVS, p. 19).

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen, aangezien zij geen elementen betreffen die in bovenstaande beslissing werden betwist. Wat betreft het politieverlag dat u voorlegt, dient te worden bemerkt dat documenten slechts bewijswaarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, hetgeen in uw geval, zoals hierboven werd weergegeven, niet het geval blijkt te zijn. Bovendien blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat dergelijke documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Irak tegen betaling.“

Het komt aan verzoeker toe om deze pertinente bevindingen van de verwerende partij, die haar ertoe hebben gebracht aan verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren, met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker stelt dat niet voor betwisting vatbaar is het feit dat hij afkomstig is van Irak, woonachtig was in Bagdad, in de wijk Seyoune, en dat hij actief was als voetballer. Verder herhaalt hij in wezen zijn asielaanvraag en stelt hij dat het correct is dat hij “geen vaste hypothese heeft die klaarblijkelijk, met bijna 100 % zekerheid volgt uit het verloop van de chronologisch opeenvolgende feiten.” Nochtans, zo gaat hij verder, is het helemaal niet uitgesloten dat precies verzoeker het slachtoffer is geworden van bedreigingen en afdreigpraktijken. Er is namelijk een bepaald stramien: uit het verhaal komt namelijk een opbouw en accumulatie van feiten naar voor die de dreiging hebben opgevoerd. In het begin waren er op onregelmatige tijdstippen telefonische contacten met insinuerende vragen doch men heeft vastgesteld dat de geïsoleerde persoon van gsmnr. veranderde en ook van voetbalclub, en er werd overgeschakeld naar een meer concrete en fysieke bedreiging via het volgen van de wagen in augustus 2011. Kort daarop werd verzoeker dan samen met zijn familie effectief bedreigd door het achterlaten van een dreigbrief. Door het feit dat verzoeker en zijn familie contact met de initiatiefnemers hebben geweigerd is hij aangewezen op hypothesen. Het is echter zeer goed mogelijk, zo betoogt hij, dat verzoeker een bepaald profiel had waar verschillende deelhypothese's samenkomen. Hij was een gekend profvoetballer, zoals de foto's uitwijzen, en aanvankelijk dacht hij dat het probleem mogelijk te maken had met de voetbalclub waarin hij speelde, bijvoorbeeld nieuwe mensen of nieuwe supporters of leden die zich in de voetbalclub wilden binnenwerken en aldus concurrentie vormden voor andere leden. Verder is verzoeker afkomstig van een welgestelde familie, en heeft zijn vader nog gediend in het leger van Saddam Hussein, er blijkbaar tot het middenkader behoorde en lid was van de Baath-partij. Verzoeker benadrukt dat reeds uit zijn verklaringen is gebleken dat hij niet om economische redenen is gevlucht. Verder verwijst hij ook naar andere in de buurt gebeurde feiten die zijn vrees hebben aangewakkerd: een explosie in 2010 waarbij de directeur van de ploeg omkwam en een in de club binnengebrachte taart, waarbij drie voetballers vergiftigingsverschijnselen kregen en een chauffeur met zijn vrouw in het ziekenhuis belandde terwijl twee personen eraan gestorven zijn. Op religieus vlak waren zij aanhangers van het sjiïsme: in de dreigbrief wordt trouwens het woord rafidi gebruikt, dit is hoe sjiïeten door soennieten worden omschreven in de negatieve zin.

Verzoeker heeft een coherent verhaal gebracht, zo stelt hij: hij heeft de feiten op een rijtje gezet, hij heeft niet één maar meerdere hypothesen geformuleerd, wat enerzijds zou kunnen wijzen op een zwak verhaal maar anderzijds ook aantoonde dat hij zelf nog twijfels heeft naar de ware bedoelingen van zijn belagers, hij heeft heel wat details gegeven met naam- en plaatsvermelding en hij heeft bovendien een aantal documenten neergelegd die zijn verhaal ondersteunen. Zijn probleem is dat hij geen duidelijke vervolger kan aanwijzen maar dit is ook niet noodzakelijk voor de toepassing van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie of artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het volstaat dat verzoeker aanvaardbaar kan maken dat de vervolging uitgaat van hetzij de Staat hetzij van niet staatsgebonden personen of groeperingen en dat deze vervolging ernstig is.

Verzoeker overtuigt niet. Het komt hem toe om geloofwaardige verklaringen af te leggen, die plausibel moeten zijn en ontdaan van alle vaagheden, teneinde zijn vraag om internationale bescherming te rechtvaardigen. Verzoeker blijft daartoe in gebreke. Samen met de verwerende partij moet immers worden vastgesteld dat het niet geloofwaardig is dat zijn vermeende belager hem pas anderhalf jaar nadat hij verzoeker voor het eerst had gebeld, zou opzoeken, terwijl hij al van in het begin duidelijk had gemaakt geen interesse te hebben om met hem samen te werken, dat, nu hij verzoekers gsm-nummer toch steeds bleek te kunnen achterhalen ondanks het feit dat verzoeker meermaals van nummer veranderde, kan verondersteld worden dat hij ook wist waar verzoeker woonde zodat het niet aannemelijk is dat hij in al die tijd nooit problemen zou hebben gehad en zich steeds vrij kon verplaatsen. Verder is het in die optiek evenmin aannemelijk dat het feit dat verzoeker nog anderhalve maand bij zijn broer kon onderduiken voor zijn vertrek uit Irak en maakte verzoeker met zijn hypothesen geenszins aannemelijk waarom net hij geïsoleerd werd. Ten slotte heeft verzoeker niet aannemelijk kunnen maken waarom zijn belagers, indien zij effectief iemand wilden uitschakelen van de club –dit na een tijdje niet op een andere manier zouden hebben geprobeerd en waarom zij nu nog steeds, ook na verzoekers vertrek, op hem zouden wachten voor het uitvoeren van deze opdracht. De verschillende hypothesen die verzoeker te berde brengt om aannemelijk te maken waarom het precies hij was die werd geïsoleerd zijn niet meer dan veronderstellingen, die verzoeker deels al had geuit tijdens zijn verklaringen voor de verwerende partij. Eventuele malversaties binnen de voetbalclub verklaren niet waarom verzoeker -die zelf verklaarde zich als voetballer niet te onderscheiden van de andere leden van zijn club- bleef geïsoleerd worden door zijn belagers voor het uitvoeren van een opdracht waarvan hij zelf duidelijk had aangegeven dat hij niet wenste betrokken te raken; in de bestreden beslissing werd reeds uitvoerig uiteengezet waarom de positie van verzoekers vader niet aannemelijk is als zijnde een reden om de vermeende aanhoudende problemen van verzoeker te verklaren, en zijn religieuze achtergrond verklaart al evenmin waarom precies hij degene zou moeten zijn die herhaaldelijk zou zijn aangezocht om zijn belagers te helpen bij een actie tegen de voetbalclub waarbij hij speler was. Wat er ook van zij: het blijven loutere hypothesen die, zelfs samengenomen, niet aannemelijk maken waarom verzoeker aanhoudend zou zijn geïsoleerd. Het feit dat verzoeker niet om economische redenen zou zijn gevlucht doet hieraan geen afbreuk.

Ter zitting legt verzoeker nog een aantal documenten neer. Daargelaten de vraag of het *in casu* gaat om nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet, kan hieromtrent het volgende worden vastgesteld: het betreft in eerste instantie foto's waarop een man met een hoofdwonde is te zien, naar verzoekers verklaringen zijn broer. Deze foto's, voor zover al zou kunnen worden geverifieerd dat het gaat om verzoekers broer, kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als begin van bewijs van de door verzoeker geschetste feiten, nu uit geen van de afbeeldingen kan worden afgeleid op welke wijze de verwondingen werden opgelopen. De overige stukken –luidens de inventaris "*medisch rapport ziekenhuis Bagdad, medisch rapport ziekenhuis Amman (Jordanië) 10.11.12, verslag politie Bagdad over gebeurtenissen op 13.10.2012, bewijs tewerkstelling broer Riad en verzendingsbewijs 10.01.13 (Future Express)*", zijn allemaal kopieën, die gemakkelijk te vervalsen zijn zodat de authenticiteitswaarde ervan niet vaststaat, hetgeen des te meer klemt nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in Irak alle soorten van documenten gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker, die zich verder niet met concrete argumenten verzet tegen de pertinente beoordeling van de door hem bij het commissariaat-generaal reeds bijgebrachte documenten, zodat de motieven desbetreffend onverminderd overeind blijven, er niet in is geslaagd de motieven van de bestreden beslissing aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus in een ander daglicht te stellen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind, en de Raad is samen met de verwerende partij van oordeel dat verzoeker, bij gebrek aan een geloofwaardig asielrelaas, geen

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft aannemelijk kunnen maken. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Een tweede middel is geput uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar de *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Iraq, May 31st 2012”*, waarin wordt bevestigd dat Centraal Irak nog heel gevaarlijk is omdat het de regio blijft met de meeste veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers en dat voornamelijk Bagdad en Ninive de meest gewelddadige gebieden zijn. Verder citeert hij nog uit een document uitgaande van Still Human Still Here, opgesteld op 20 februari 2012 waarin de in december 2011 uitgegeven Iraq Operational Guidance Note afkomstig van de UK Border Agency wordt becommentarieerd.

“Tweede middel: geput uit de schending van art. 48/4 Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, heeft het CGVS gesteld dat volgens bepaalde rapporten de ‘veiligheidssituatie de voorbije jaren merkelijk verbeterd is’, doch het geweld nu meer gericht wordt op bepaalde groepen.

In Bagdad zelf is de veiligheidssituatie nog steeds een groot probleem, maar ze is niet meer uitzonderlijk dat art. 48/4 § 2c Vreemdelingenwet kan toegepast worden.

Het verslag ‘De actuele veiligheidssituatie in centraal Irak - Bagdad’ dateert van 05.01.2012 met update 16.7.2012.

REPLIEK:

Verzoeker wenst te verwijzen naar volgende verslagen, standpunten of rapporten:

- *stuk 3: UNHCR Eligibility Guide Lines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Iraq, May 31st 2012:*

Deze richtlijnen beschrijven welke actoren verantwoordelijk zijn voor vervolging in Irak, welke personen er een bijzonder risico lopen en ook het binnenlands vluchtalternatief.

Het UNHCR bevestigt dat Centraal Irak nog heel gevaarlijk is omdat het de regio blijft met de meeste veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers. Voornamelijk Bagdad en Ninive zijn de meest gewelddadige gebieden.

- *stuk 4: Een document uitgaande van Still Human Still Here, en opgesteld op 20.02.2012. becommentarieert de in December 2011 uitgegeven Iraq Operational Guidance Note (OGN), afkomstig van de UK Border Agency.*

Op pag. 16 gaat het over de Nature and extent of threats from armed groups:

“Excerpt from December 2011 Iraq OGN:

3.7.14 Persons perceived to collaborate with the current Iraqi Government and its institutions, the US/multi-national forces or foreign companies are at risk of persecution in Iraq. A claimant who has a localized threat on the basis that they are perceived to be a collaborator may be able to relocate to an area where that localized threat does not exist. The case owner will need to take into consideration the particular profile of the claimant, the nature of the threat and how far it would extend, and whether it would be unduly harsh to expect the claimant to relocate. A claim made on these grounds may be well founded and a grant of refugee status due to political opinion or imputed political opinion may be appropriate depending on the facts of the case. ”

Reactie Still Human Still Here:

“ It is important to note that sources document that the majority of Iraqi deaths are caused by “unknown” perpetrators, which are defined as those who target civilians (i.e.no identifiable military target being present), while appearing indistinguishable from civilians.This means that it may not be possible for a claimant to identify their perpetrator of violence, and correspondingly how far a threat would extend:... “
Dit standpunt wordt dan verder toegelicht aan de hand van informatie die beschreven wordt op de pagina’s 17 en 18 van datzelfde rapport.

Het is dus duidelijk dat de informatie van het CGVS minstens gedeeltelijk wordt tegengesproken door voormelde rapporten.

Desgevallend moet de Raad de beslissing vernietigen met verzending naar het CGVS teneinde de actuele situatie na te gaan op basis van meer recente rapporten.”

Het is, zo stelt verzoeker, duidelijk dat de informatie van het CGVS minstens gedeeltelijk wordt tegengesproken door de voormelde rapporten. De Raad moet dan ook de beslissing vernietigen met verzending naar het CGVS teneinde de actuele situatie na te gaan op basis van meer recente rapporten.

Reeds in de bestreden beslissing werd omstandig gemotiveerd om welke redenen de verwerende partij, die zich heeft gestoeld op het CEDOCA-document *“Subject Related Briefing, Irak, De actuele*

veiligheidssituatie in Central-Irak-Bagdad”, van 16 juli 2012, van oordeel was dat zich in Bagdad voor burgers geen reëel risico voordoet op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de aan het administratie dossier toegevoegde informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Centraal Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In de SRB van 16 juli 2012 leest de Raad met betrekking tot de stad Bagdad het volgende:

“Wanneer we een overzicht bekijken van de belangrijkste incidenten in de provincie Bagdad dan komen we tot twee vaststellingen: 1) Daling van het aantal zware bomaanslagen (...) en 2) Stijging van het gerichte geweld in Bagdad tegen individuen.(...)”.

In de SRB van 16 juli 2012 werd een onderzoek gevoerd naar de aanslagen tot en met juni 2012 en de mogelijke risico's voor burgers (p. 20 e.v.). De Raad leest daarin onder andere: *“Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang de bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...)*

De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten.(...)”.

In de eerste helft van 2012 bleef het geweld in Bagdad hoofdzakelijk doelgericht, net als in 2011, met sporadisch een aantal aanslagen op dichtbevolkte plaatsen (...). Begin 2012 (...) richtten de aanslagen in Bagdad zich grotendeels tegen de Iraakse politiediensten en sjiiitische wijken. In de maanden die daarop volgde werden, naast de politie en de sjiiitische bevolking, eveneens het Iraakse overheids personeel en sjiiitische pelgrims gevisieerd. (...)”

Uit deze SRB, waarin tevens rekening is gehouden met de in mei 2012 gepubliceerde nieuwe *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers”* waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst en met verschillende andere gezaghebbende informatiebronnen, blijkt dus dat de vermelde incidenten vaak doelgericht zijn, tegen bepaalde bevolkingsgroepen en minderheden, en geen uiting zijn van willekeurig geweld. Het document dat verzoeker bijvoegt uitgaande van Still Human, Still There doet aan de voormelde informatie geen afbreuk, alleen al om reden dat het dateert van 20 februari 2012 en dus minder recent is dan de door de verwerende partij gehanteerde informatie. Verzoeker weerlegt noch de informatie die werd opgenomen in de voormelde SRB, noch de terechte conclusies die de verwerende partij daaruit heeft getrokken. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor

vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS